

Sygn. akt I ACa 906/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Depczyński (spr.)
Sędziowie:	SA Lilla Mateuszczyk SO del. Elżbieta Gawryszczak
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **Gminie Miejskiej P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt I C 2031/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od A. B. na rzecz Gminy Miejskiej P. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

3. przyznaje adwokatowi K. W. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i kwotę tę nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku.

I ACa 906/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku, w sprawie z powództwa A. B. przeciwko Gminie Miejskiej P. o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia oddalił powództwo. Nadto orzekł o kosztach procesu i wynagrodzeniu pełnomocnika powoda z urzędu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które nie były kwestionowane przez strony, a w szczególności przez powoda, a które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał roszczenia powoda za niezasadne. Powód opierał swoje roszczenia na podstawie art. 405 kc twierdząc, że strona pozwana bez podstawy prawnej uzyskała korzyść majątkową w postaci nabycia nieruchomości. W ocenie Sądu I instancji takie stanowisko jest nieuprawnione. Strona pozwana nabyła nieruchomość na podstawie decyzji administracyjnej i orzeczenia sądowego. Tym samym nie można mówić o tym, że strona pozwana uzyskała korzyść bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 405 kc.

Powód nie może także domagać się odszkodowania na podstawie art. 417² kc. Przepis powyższy dotyczy szkód na osobie, a powód domaga się odszkodowania za utracone minie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 405 kc poprzez błędną jego wykładnię i niezastosowanie tego przekosu w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki do jego zastosowania. zdaniem powoda Sąd Okręgowy niezasadnie pominął, że postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 grudnia 1997 r. w sprawie I Ns 858/96 stwierdzające nabycie własności przedmiotowej nieruchomości przez Skarb Państwa w drodze zasiedzenia wydane zostało z rażącym naruszeniem prawa, gdyż powód oraz jego poprzednicy prawni pozbawieni zostali możliwości działania i obrony swych praw. Skoro zatem orzeczenie sądowe zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa, to nie może być uznane za wystarczającą podstawę prawną do przesunięcia majątkowego.

W konsekwencji powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że stroną pozwaną w niniejszej sprawie jest Gmina Miejska P., która nabyła własność spornej nieruchomości na podstawie ostatecznej decyzji komunalizacyjnej z dnia 4 maja 1998 r..

Powód domagał się natomiast zapłaty kwoty 2 000 000,00-, zł z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia kwestionując nabycie prawa własności przez Skarb Państwa w sprawie o zasiedzenie nieruchomości toczącej się przed Sądem Rejonowym w P. o sygn. akt I Ns 858/96. Już tylko z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu, gdyż powód nie kwestionował nabycia własności przez Gminę Miejską P. w drodze procesu komunalizacyjnego, a zatem tym samym nie można twierdzić, że nabycie własności przez Gminę nastąpiło bez podstawy prawnej.

Pomijając jednak brak zarzutu w tym zakresie należy zauważyć, że Sąd jest związany ostateczną decyzją komunalizacją. Potwierdzeniem tego stanowiska jest uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r. III CZP 46/07 (OSNC 2008/3/30), w której stwierdzono, że w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości – ujawnionego w księdze wieczystej na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej zgodnie z art. 18 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) – z rzeczywistym stanem prawnym, sąd jest związany tą decyzją. Skoro zatem w sposób przewidziany prawem doszło do nabycia przez pozwaną Gminę prawa własności spornej nieruchomości, to całkowicie nieuzasadnione jest stanowisko powoda, że pozwana Gmina uzyskała korzyść bez podstawy prawnej.

Na marginesie za całkowicie nieuzasadnione należy uznać stanowisko powoda o możliwości kwestionowania prawa własności nabytego w drodze postępowania o zasiedzenie nieruchomości, w procesie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 4 grudnia 1997 r. jest prawomocne, co oznacza, że orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby (art. 365 § 1 kpc). Zarzuty powoda dotyczące pozbawienia możliwości działania i obrony swych praw mogły być podnoszone w skardze o wznowienie postępowania, a nie w sprawie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż w niniejszym postępowaniu Sąd nie jest władny badać prawidłowości postępowania w innej prawomocnie zakończonej sprawie cywilnej.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznając apelację powoda za bezzasadną oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.